

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

Full mensual beneït pels Excms. Srs. Bisbes de Girona, Barcelona, Tortosa i Seu d'Urgell

N.º 9882

NÚM. 19

GENER DEL 1936

ANY II

ELS SANTS REIS

«Essent Jesús nascut a Betlem de Judea, en temps del rei Herodes, heus aquí que arribaren de l'orient a Jerusalem uns Magos preguntant: On és el rei dels jueus qui és nat? Perquè hem vist la seva estrella a l'orient i som vinguts a adorar-lo».

Fa pocs dies celebràvem el naixement del Fill de Déu, junt amb la seva aparició als jueus. Avui l'Església commemora plena de joia la seva venturosa manifestació al poble gentil.

A la vinguda de Jesucrist, la humanitat es dividia religiosament en dos pobles irreconciliables: Els jueus i els gentils. Els primers, orgullosos d'haver estat preferits per Déu Nostre Senyor, miraven amb menyspreu tots els que no formaven part de la seva nissaga.

Jesucrist que havia vingut a formar de tots els homes un sol reialme, que havia vingut a unir els cors amb l'aliatge sant de la caritat, cancellà aquestes diferències i es manifestà des del primer moment com a Salvador de tots els homes.

Aquests admirables designis de Déu foren perfectament compresos pel vell Simeó, el qual prenent el Nen Jesús dels braços de Maria, el presentà com a Salvació que seria posada a la faç de tots els pobles i Llum que es revelaria al poble gentil, que caminava entre tenebres i ombres de mort.

Aquesta encisadora festa es presta a molt profitoses aplicacions. Avui hem de celebrar també aquell feliç moment en el qual s'ens manifestà Jesucrist per mitjà de la virtut de la fe. En ell estan amagats tots els tresors de ciència i saviesa, els quals han estat posats a la nostra disposició per a edificar l'edifici de la nostra perfecció.

Ens hem aplicat sempre amb prou diligència a l'estudi de Jesucrist? «Aquell que posseís un llibre, diu Sant Tomàs, on es contingués tota la ciència no s'afanyaria sinó per a aprendre aquell llibre, així nosaltres no hem de cercar sinó a Jesucrist».

Una estrella guà els Magos a Jesús. A nosaltres ens guiaran les santes inspiracions. Ells trobaren Jesús seguint a l'estrella; nosaltres el trobarem seguint fielment les seves inspiracions.

PREGUNTES Y RESPOTES

—*La persona que porta la medalla en lloc de l'Escapulari, pot disfrutar dels mateixos privilegis?*

—Encara que és de desitjar que tots els devots de la Mare de Déu del Carme portin el Sant Escapulari, ensenya preciosa que ens teixí de ses pròpies mans la Reina del Cel, per concessió del Papa Pius desè, també poden disfrutar dels privilegis sigularíssims graciosament atorgats per Maria aquells que amb tota reverència portin la medalla.

Sabia el Sant Pare els beneficis immensos que per mitjà del Sant Escapulari dimanaven a tota la cristiandat i desitjant que tan saludable devoció es propagués a tots els fidels, molts dels quals i per raons atenedibles no es trobaven ben disposats a portar l'escapulari de llana, amb l'autoritat que li confeïx l'enlairadíssim càrrec que ostenta, declarà que des del moment de fer la concessió, Maria Santíssima atorgaria els seus privilegis als qui portessin la medalla.

—*De quina matèria i forma ha d'ésser la medalla?*

—Res no hi ha prescrit quant a una cosa o l'altra. Poden ésser fetes de qualsevol metall i de la forma que es vulgui: rodones, ovalades, rectangulars, etc. Les disposicions donades per la Santa Seu sobre la matèria i forma dels escapularis, no tenen aplicació en el cas present.

S'ha de tenir però molt en compte que és *absolutament necessari* perquè valgui la medalla el que tingui a un costat la imatge del Sagrat Cor de Jesús i en l'altra la de la Mare de Déu en *qualsevulla de les seves advocacions*.

—*S'ha de beneir la medalla abans de posar-se-la?*

—Aquells que porten l'escapulari de llana, poden canviar-lo quantes vegades sigui precis sense necessitat de beneir sinó el primer. En canvi la medalla s'ha de fer beneir cada vegada que es canviï per una de nova. Aquesta benedició solament la podrà donar aquell sacerdot que estigui facultat per a imposar el Sant Escapulari.

—*Si la persona fa beneir una medalla i se la posa li servirà per a escapulari?*

—No; és absolutament necessari haver rebut anteriorment la imposició de l'Escapulari. De tal manera que encara que s'imposés a la persona la medalla de la mateixa manera i amb la intenció que valgués per a Escapulari, no li serviria.

—*Poden els Terciaris substituir l'Escapulari per la medalla?*

—No; en el decret de concessió el Sant Pare exclueix expressament els Terciaris. En conseqüència, els inscrits en el Terç Orde Carmelità no podran mai per mai substituir vàlidament l'Escapulari per la medalla. Ara, un terciari franciscà, podrà sense dificultat canviar l'Escapulari del Carme per la medalla.

En tots aquests casos s'ha de tenir present que la medalla no eximeix de cap de les obligacions que el Sant Escapulari ens imposa. Si per alguna circumstància es pot commutar alguna obligació als qui porten l'Escapulari, en idèntiques circumstàncies es podrà fer també al qui porti la medalla.

FIDELITAT A LA LLEI

La convicció i aferrissament a la voluntat de Déu ha d'ésser la característica de tot cristià que vulgui viure amb pau. Reconec, deia Salomó fastiguejat de les enganyoses delícies palatines, que no hi ha res millor que l'alegria del viure bé.

Quan hom trenca la llei que portem gravada en el nostre cor tot seguit en foca les conseqüències com si trenqués les rodes d'un rellotge que seguidament es desmarxa o es para.

El corc rosegador de la mala consciència l'acompanya per totes parts robant-li la pau i la tranquil·litat. *Non est pax impiis*: no hi ha pau per a l'impíu.

La llei de Déu és el camí que tots havem de seguir per a obtenir la pau i el repòs del nostre esperit, mentre que el menyspreu de les obligacions trasbalsa l'ordre establert per Déu, que és el Rei de la pau: com el peix fora de l'aigua mor i l'ocell dintre l'aigua s'ofega, l'home fora de la llei carrega sobre seu els efectes de l'allunyament de Déu, que és el seu ambient natural, vegent-se privat de la dolça eufòria de l'esperit.

Trobem una semblança del qui s'aparta de la llei en la locomotora que salta del carril; en l'automòvil que fuig del camí i en el vaixell que va sense brúixola ni timó.

L'home fou criat per amar i servir Déu i tota virada en contra de Déu ofega les inspiracions de l'ànima deixant-la isolada i caòtica per manca del natural expandiment que, quan encara té encesa la llum de la fe, plana damunt d'ells en forma de vertader anyorament amb totes les més fatals conseqüències.

A la manera que l'arbre venç els obstacles que s'oposen al seu expandiment; i les aigües d'un torrent en ésser retingudes en els grans temporals i no poder seguir les seves lleis ordinàries de la gravetat traspassen les riberes i ocasionen terribles i horroroses inundacions, o com l'electricitat en no estar ben conduïda tot ho carbonitza..., l'home que s'aparta de Déu, son Criador, experimenta ja en aquest món el fenomen del remordiment ben comparable al corc que rosega sens compassió una biga o al microbi que corseca l'home més robust.

La vida vertiginosa i de plaer acostuma produir els mateixos efectes dels narcòtics. Podrà anul·lar temporalment el remordiment però quan la realitat de la vida —malalties, pobresa, abandonament, tristeses— planin damunt del pecador quedarà molt més accentuat el remordiment que torturarà l'ànima.

Així ho comprovà l'impíu Renan que en veure els desenganys que envoltaren la seva vida deia: «no hi ha res com la vida dels sants, feliços en vida i feliços després de la seva mort.»

Es el Reial Profeta David qui ho diu: «ha estat atorgada una pau abundosa als qui amen la llei de Déu —La pau i la justícia s'han donat l'òscul de l'amor.»

Sant Agustí diu: «vols assolir la pau? Practica el bé.»

Cal ésser inflexible davant la llei, car adverteix el llibre de l'Eclesiastè s: «tem Déu i guarda els seus manaments, perquè això és tot l'home, puix Déu portarà tota obra a judici, sobre tota cosa oculta o dolenta.

EL DÉU AMAGAT

Sant Lluc condensa els trenta primers anys de la vida de Jesús amb aquesta lacònica i misteriosa frase: *Et erat subditus illis*. I Jesús estava subjecte a Maria i Josep.

Esclau de la supèrbia! Treu la vena que has posat davant de la intel·ligència per a ocultar-te la pròpia petifesa i medita: Qui era el que estava subjecte? A qui estava subjecte? I si no has perdut tota la raó, et sentiràs oprimí per la humilitat d'un Déu, qui per ton amor s'ha supeditat a les seves criatures.

Adam i Eva volent alçar-se en ales de la presunció fins al seient del Totpoderós, es fan esclaus del dimoni i perden per a tota la seva descendència la llibertat dels fills de Déu. Déu renunciant voluntàriament a la seva transcendental dignitat i fent-se esclau de la criatura i obedient fins a la mort trenca les cadenes de la nostra esclavitud.

Escull—diré amb Sant Bernat—el més admirable: la infinita condescendència del Fill de Déu o la dignitat inigualable de Maria i de Josep.

Que Déu s'atemperi a la voluntat de la criatura és un acte d'humilitat sense precedents; que l'home precedeixi a Déu és una dignitat sense parió.

Aprèn, home, a obeir; aprèn terra a subjectar-te; aprèn pols a supeditar-te. Del teu Déu i Senyor, diu l'Evangelista: *estava subjecte...*

Déu es subjectà per tu als homes i tu gosaràs avantposar-te al mateix Déu, desobeint els seus manaments?

LA SAGRADA FAMÍLIA

La família! Ve't ací una de les més santes i perfectes institucions, fundades pel mateix Déu en benefici de la humanitat.

L'autor del llibre sagrat ens representa Déu Nostre Senyor en el sisè dia de la creació, revestit de benigníssima caritat posar les primeres pedres d'aquest sagrat edifici, maldant perquè fos una còpia perfecte d'aquella família increada: la Trinitat Beatíssima.

Pren en les seves mans el pols de la terra, modela amb infinita maestria el cos del primer home, al qual dóna una ànima espiritual. I quan de la costella d'Adam hagué format el cos delicat de la primera dona, els donà una participació del seu amor creador. Els bené i els confià l'encàrrec de completar amb els fills l'obra que Ell havia començat.

La família és, doncs, l'entroncament de l'amor de Déu i de l'amor de l'home.

Malauradament la criatura profanà ben tost aquesta santa institució. I quan Jesucrist, el Restaurador de totes les coses, vingué al món vestit amb carn humana, sentà les seves reials plantes en el si d'una pobra família de Nazaret.

Volgué concedir tant de relleu a la família, que esmerçà trenta anys de la seva curta vida mortal, a santificar-la amb la seva presència i amb les admirables virtuts que en ella hi practicà.

La família és la cèl·lula principal de la societat; la pauta del progrés i de la vida de les nacions. Jesucrist volia que fos encara una de les principals pedres amb les quals havia de construir la seva Església. Per aquesta causa donà per ben esmerçats els trenta anys, si amb ells quedaven ben marcats els trets distintius de la família cristiana.

No indicà ben clarament el concepte sagrat de la família al santificar-la amb el sagrament admirable del Sant Matrimoni?

Déu meu, quina pena causa aquesta institució tan estimada de Jesucrist, després que mans impies han gosat posar en ella les seves mans.

S'ha inferit un mortal greuge a la seva santedat amb la llei absurda del divorci. Atiant les passions dels pares i dels fills s'han romput aquells suavíssims lligams d'amor i respecte, que garantien els drets dels pares i dels fills. En una paraula: l'anarquia ha fet entrada en el santuari de la família i ha substituït l'amor per l'odi; la pau per la guerra i la felicitat pel malestar de la ficció i de la discòrdia.

Lectors estimadíssims! Gireu els vostres ulls envers la família santa de Natzaref. Admireu aquell floreix de cristianes virtuts i esforceu-vos per a formar la vostra família segons els exemples de la família de Jesús i Maria.

PRODIGIS DE L'ESCAPULARI

Conta el P. Daniel de la V. M. que l'any 1565 una formidable armada turca posà setge a l'isla de Malta. Apenes es lliurà el primer combat gran nombre de cavallers maltesos perderen la vida, del qual s'aprofitaren els enemics per a estrènyer més el cercle.

Mentrestant a Nàpols es celebrava amb fervor i entusiasme la festa del Sant Escapulari. Les tropes auxiliars del Rei d'Espanya després de consagrar-se devotament a Maria, es feren a la mar. Mercès al vent favorable que empenyia amb força les seves naus, pogueren tirar ancles el moment precís que anaven a capitular les milícies cristianes, oprimides per la potència otomana.

En arribar les tropes auxiliars, l'escena canvià totalment. Els cristians presos d'un entusiasme delirant atacaven com lleons. Es lluità cos a cos i en la confusió de la brega les naus topaven amb un estruendo indescriptible.

El Cel beneí les armes cristianes i els turcs hagueren de retirar-se precipitadament, després de sufrir incomptables baixes.

Reconeguts els maltesos a tan exquisida finesa de Maria depositaren en l'església del Carme de Nàpols una bala d'artilleria junt amb l'acta autèntica per a perpètua memòria.

Lector, propagant aquest full, fas un obsequi molt agradable a Maria. Procura noves subscripcions i envia-les a l'Administració d'EL CARME.

CATECISME LITÚRGIC

LA SANTA MISSA

La Santa Missa, dèiem en un altre número, és un veritable sacrifici en el que sota les espècies de pa i vi, s'ofereix en oblació l'Anyell immaculat, Crist Jesús, per tal d'adorar Déu, donar-li gràcies pels beneficis rebuts, desagraujar-lo dels nostres pecats i assolir-ne el perdó, i demanar-li les gràcies que necessitem.

—¿I què vol dir sacrifici?

—Sacrifici vol dir l'oblació d'una cosa sensible, acompanyada de certa immolació, que s'ha de dirigir solament a Déu, per un legítim ministre, per tal d'expressar un deure nostre de religió i per tal de reconèixer el suprem domini de Déu sobre totes les coses.

—¿És, doncs, aquesta oblació purament exterior i sensible?

—No, sinó principalment interior i sincera, car *esperit és Déu i per tant cal adorar-lo en esperit i en veritat*. Però, essent l'home compost d'ànima i cos, haurà d'expressar amb un acte exterior i sensible la disposició del seu cor envers la Divina Majestat.

—¿I ho és la Santa Missa un sacrifici?

—Sí; i si *algú digués que en Ella no s'ofereix a Déu un veritable i propi sacrifici*—definí el Concili Tridentí—*o que tal sacrifici no sigui quelcom més que donarse'ns a Crist en menja, sigui tingut com anatema*.

—¿Tant forts arguments tenia el Concili per afirmar això?

—Sí; i de moltes classes. Car ja Déu, per boca del Profeta Malaquies, anunciava que vindria un temps en què no acceptaria els sacrificis que li oferien els sacerdots d'Israel perquè *des de la sortida fins a la posta del sol, és a dir des de l'orient fins a l'occident, essent molt gran el seu Nom, en tot lloc se sacrificaria i a Ell s'oferia una oblació pura...* I ¿no et sembla que és amb la Santa Missa que reb aquesta profecia una magnífica realització?...

Recorda també que Jesús, quan donà als seus Apòstols en menja i bevent da el seu Cos i la seva Sang, estava celebrant el sopar de la pasqua judaica, que era un veritable sacrifici, amb el qual Déu havia fet el gran *pacte o aliança* amb el poble d'Israel, i des d'aleshores declarà Jesús ratificat un *nou pacte i una nova aliança* amb els homes, segellat amb la seva pròpia Sang, que ja en aquell sopar era vessada en remissió dels pecats: *Preneu i menjeu: aquest és el meu Cos, que és donat per a vosaltres... Beveu tots d'aquest calze, perquè aquesta és la meva Sang del Nou Testament, que és vessada per vosaltres en remissió dels pecats. Féu això en memòria de Mi*. ¿Podia Jesús dir-nos més clarament que el que feia aleshores era instituir un veritable sacrifici del seu Cos i de la seva Sang, que per manament d'Ell hauríem d'ofrir també nosaltres?...

I més encara: L'Apòstol sant Pau, volent allunyar els cristians de Corinti de tota participació amb els sacrificis dels pagans, els deia que el nostre sacrifici cristià era la comunió del Cos i de la Sang de Crist, i per tant cap altre n'hauríem de cercar: *El calze de benedicció que beneim, ¿no és comunió amb la Sang del Crist? I el pa que partim, ¿no és comunió amb el Cos del Senyor?*

—¿Què n'és de gran i excel·lent la Santa Missa!... ¡Amb quanta d'atenció i bones disposicions no hi hauré, doncs, d'assistir!!!...

—Sí. I això serà el que t'explicaré el mes vinent. Mentrestant ves pensant i rumiant tot el que et dic avui...

ESPIGOLALLES

L'any 1935

Abans que noves despulles oculutin als nostres ulls el cadàver de l'any mil nou cents trenta cinc, suara traspasat, situem-nos amb serenitat a les vores d'aquest abisme esfereïdor, el qual sense mai omplir-se engoleix els anys i les centúries.

Cap mortal no ha pogut medir la profunditat d'aquesta timba, ni ha comptat les centúries que hi ha sepultades, ni les generacions que van caient com gotes d'aigua en un dia plujós.

Quants milenaris podran encabir-s'hi? No ho sé. Tal volta passaran mils i mils d'anys i encara no es divisiran enlloc els seus cadàvers.

Sols una cosa puc dir-vos i és que l'any 1935 ja no tornarà mai més. Que ha caigut per sempre en braços de la mort i que amb la seva caiguda ha precipitat un nombre incalculable de vides. Que en aquest any, com en un llibre, queden escrites totes les nostres obres, bones i dolentes.

L'any 1936

En mig de les tenebres de la mitja nit el trenta u de desembre ha deslliurat, com cada any, un xamós infantó: l'any 1936. Tothom ha celebrat amb entusiasme aquest aconteixement i al mirar-lo tan petitó es pregunten: i aquest com serà?

Mira la mare amb tendresa el fill que porta en els seus braços i per les finestretes dels seus ulls pensa llegir el seu esdevenidor, quan realment no fa sinó aprendre les il·lusions que ella porta escrites en la seva fantasia i que es reflexen en els dos mirallets del ser estimat.

Mira cada home el nou any i el creu propici a satisfer les seves cobejances. El malalt pensa que li portarà l'ansiada sanitat; el pres la llibertat i l'usurer un nou tresor.

Lector, aquest any serà el que tu vulguis. Si amb la gràcia de Déu t'esforces en practicar la virtut i en reprimir els vicis, aquest

any serà per a tu un tresor incalculable. Si pel contrari segueixes pel camí de la perdició, aquest any serà enterament perdut.

Recorda aquell vell aforisme: «Any nou vida nova». Si l'any que hem passat has portat una vida dolenta, corregeix-la rectifican la teva conducta. Si sortosament has portat una vida exemplar, també et diré: no dormis sobre les palmes que poden marcir-se, ans procura amb noves virtuts millorar-la.

Camí de l'Egipte

«Quan els Magos s'en foren tornats a llurs terres, l'àngel del Senyor s'aparegué en somnis a Josep dient-li: aixeca't, pren el Nen i la seva Mare i fuig cap a Egipte, i estigues-hi fins que t'avisaré. Perquè esdevindrà que Herodes cercarà el Nen per a matar-lo.

I ell s'aixecà i prengué l'Infant i la seva Mare a la nit i es retirà a Egipte».

Res no ens diu el Sant Evangeli sobre les incidències d'aquest llarg i penós viatge. Els llibres apòcrifs, fent-se ressó d'una cristiana curiositat, ens han fet gràcia de molts i admirables aconteixements.

Burlat pels Magos Herodes s'exaspera per l'aparició del nou Rei i declara no volguer repós fins que hagi acabat amb la seva vida. Després de l'horrible manança dels Innocents, es descobreix la fugida de Jesús. Herodes escull els més braus corcers per a perseguir al Rei fugitiu, sense armes ni soldats.

Ja estan aprop i Maria no trop en aquells deserts immensos un recó per a amagar-se.

Al costat del camí hi havia un camp totjust sembrat; Maria pronuncia unes paraules i a l'instant aquell blat neix, creix i espiga.

Als pocs moments posen peu a terra els emissaris d'Herodes i pregunten a l'amo del camp si havia vist passar un vellet acompanyant una tendre donzella amb un infant. Al contestar-los afirmativament, li digueren: Fa molta estona?

—«Quan varen passar estava sembrant aquest camp».

Amb això quedaren desorientats els soldats i s'entornaren i la Sagrada Família continuà el seu viatge...

CALENDARI DEL CARME

FESTES I INDULGÈNCIES DEL MES DE GENER

1. Dimecres.—La Circumcisió del Senyor. *Ind. Pl. i Abs. Gen.*
2. Dijous.—Sta. Eufrosina, verge.
5. Diumenge.—El Santíssim Nom de Jesús. *Ind. Pl.*
6. Dilluns.—L'Adoració dels Sants Reis o l'Epifania del Senyor. *Ind. Pl. i Abs. Gen.*
12. Diumenge.—Festa de la Sagrada Família.
16. Dijous.—St. Pere Tomàs, bisbe i màrtir. *Ind. Pl.*
22. Dimecres.—St. Anastasi, màrtir.
23. Dijous.—Esposoris de Maria Santíssima amb St. Josep.
28. Dimarts.—Bta. Arcàngela, vg.
30. Dijous.—Patrocini de la Mare de Déu

El vinent mes de Febrer, hi ha *Ind. Plen.* els dies 2, 4 i 25. *Abs. Gen.* el dia 2.

PRACTICA MENSUAL:

Fidelitat a la llei

SANT PROTECTOR DEL MES

ST. PERE TOMÁS, B. I M.

(16 de Gener)

Gran és l'alegrança, veneració, ensemes que sant orgull el que sent en aquests moments el meu cor, al traçar encara que breument la vida d'aquest fill predilecte del xamós verger del Carmel, la més gran personalitat de l'Església en els seus dies: Doctor i Mestre de les més famoses universitats, càstig terrible dels heretjes, conseller dels Papes i Emperadors, valerós i intrèpit general, celosíssim Pare i Pastor del remat a ell encomanat, i més que tot un gran sant, que no regatejà el vessament de tota la seva sang per amor de Déu i profit de l'Església.

Nasqué Pere Tomàs en Salumosa (França) vers l'any 1308. Fèu els seus es-

tudis a Montpeller i Agen, fent tants grans avenços, que a l'edat de 17 anys era ja catedràtic. Rebé el Doctorat a la Sorbona i ensenyà la Filosofia i Teologia en les més famoses universitats de la França: París, Burdeus, etc. L'any 1345 se li conferí el càrrec de Procurador General, traslladant-se a Avinyó on residia aleshores el General i la seu Apostòlica.

No podien romandre amagats gaire temps els mèrits i virtuts de nostre sant. Ben tost el veiem professor de la Cort Pontificia i poc després, en vacar la Seu de l'Església Pactense fou cridat a ocupar-la, essent el preludi de la gran influència que exercirà en tot el món i en tots els estaments de la societat.

Fou el més estimat Legat i Conseller dels Papes, que li encomanaren les més importants i difícils embaixades, prop de Lluís Rei de la Pulla de l'Emperador Carles IV, i de Joan Paleòleg, Emperador de l'Orient, assolint d'aquest últim la submissió a l'Església Catòlica. Alguns anys després fou enlairat a la dignitat de Patriarca de Constantinopla i Legat General de tota la Tràcia. En l'illa de Chipre, consagrà per Rei a Pere de Pusinyan, treballà, incansable per a restablir la religió catòlica a la seva puresa, procedint amb prudència i saviesa, fins assolir que el Patriarca dels Grecs, amb tots els bisbes i fidels, acataren la doctrina de Roma, empresa àrdua en la qual havien fracassat totes les anteriors temptatives i esforços.

Projectà i enlestí una croada per a conquerir del jou dels Mahometans la terra regada amb la sang de nostre Adorable Redemptor Crist Jesús, aplegant amb l'ajut del Rei Pere de Lusinyan un petit exèrcit, que es féu a la mar en Rodes el 30 de Setembre de 1365. Els croats després d'aferrissada lluita es feren amos d'Alexandria, duent el mateix sant en mig de l'exèrcit la senyera de la Creu, encoratjant-los amb les seves paraules i més encara amb els exemples. En la lluita fou ferit greument, pel que l'esquadra retornà a Chipre, on morí nostre sant a causa de la ferida.

“EL CARME,, desitja als seus lectors un feliç Any Nou

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOT (Girona)
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOT: IMPREMTA BONET